

Ένα διαφορετικό χριστουγεννιάτικο αστέρι

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

«Καληνύχτα παιδιά!» ήταν οι τελευταίες λέξεις που ακούστηκαν από το στόμα της μητέρας. Το φως στην κουζίνα έκλεισε. Τα παιδιά ξάπλωσαν στα κρεβάτια τους. Μόνο τα φωτάκια στο χριστουγεννιάτικο δέντρο έμειναν αναμμένα και φώτιζαν

ηκε στο σπίτι.

Δεν πρόλαβε να περάσει μια ώρα και μια

έντονη κινητικότητα άρχισε να δημιουργείται στο σαλόνι. «Ωρα να ξεπιαστούμε!», φώναξαν τα αμαξάκια και άρχισαν να κάνουν κύκλους γύρω από το στολισμένο έλατο. «Περιμένετε και μένα παιδιά!», φώναξε το αλογάκι που βρισκόταν πάνω στο ράφι με τις γιρλάντες. «Κάντε ό, τι θέλετε αρκεί να μην χτυπήσετε τον κορμό του έλατου!», τους φώναξε τρομαγμένη μια κόκκινη μπάλα. «Μην ανησυχείς», της είπε ο αγιοβασίλης που κρεμόταν σε ένα από τα κλαδιά. «Είμαστε απλά πολύ χαρούμενοι που επιτέλους βγήκαμε από τα κουτιά μας», εξήγησε μια χρυσή καιπανούλα. «Ένα χρόνο ήμασταν στοιβαγμένοι, στριμωγμένοι και σκονισμένοι! Τα Χριστούγεννα!», συμπλήρωσε μια άσπρη νιφάδα.

Πραγματικά όλα τα στολίδια ήταν πολύ χαρούμενα. Βλέπετε,

εκείνο το βράδυ το περίμεναν όλον τον χρόνο. Επιτέλους τα είχε κατεβάσει ο μπαμπάς από τη σοφίτα και με τη βοήθεια όλης της οικογένειας μέσα σε λίγη ώρα το σαλόνι είχε γίνει πανέμορφο. Όλα λοιπόν τα στολίδια ήταν τρισευτυχισμένα. Μόνο το αστέρι στην κορυφή του δέντρου ήταν μελαγχολικό. Αυτό αποτελούσε καινούριο στολίδι. Σήμερα το είχε φέρει ο πατέρας. Και ήταν το τελευταίο αντικείμενο που τοποθετήθηκε στο δέντρο.

Ο μικρός α
κοντά του.
ρώτησε. «Α

ο αστέρι και κλαδί - κλαδί έφτασε
Πώς έφτασες στα μέρη μας;» το
άντησε το αστέρι. «Ιστορία, είπες

ιστορία; Ε,

παιδιά, μαζευτείτε - το καινούριο

αστέρι θα μας πει μια ιστορία!», φώναξε μια άσπρη μπάλα που κρυφάκουγε. Σε δευτερόλεπτα, όλα τα στολίδια είχαν μαζευτεί είτε στη βάση του έλατου είτε σε κάποιο κλαδί του και περίμεναν να ακούσουν το αστέρι. «Μην μας παρεξηγείς! Απλά τρελαινόμαστε να ακούμε ιστορίες!», εξήγησε ο αγιοβασίλης. Το αστέρι αναστέναξε: «Η δική μου ιστορία ξεκίνησε πριν πολλά χρόνια, στο χωριό Μπόβα Μαρίνα, στην περιοχή της Καλαβρίας, στην Κάτω Ιταλία, πολύ μακριά από εδώ. Τότε δεν ήμουν στολίδι δέντρου. Ήμουν το στολίδι της πόρτας. Την ημέρα, έβλεπα το χιόνι να σκεπάζει αργά την αυλή και τη νύχτα τα φωτάκια της πλατείας να ανάβουν το ένα μετά το άλλο. Αλλά η αγαπημένη μου στιγμή ήταν όταν οι κάτοικοι του χωριού, γέροι, νέοι και παιδιά, παραμονή Χριστουγέννων, μαζεύονταν στην πλατεία και τραγουδούσαν τα κάλαντα. Όλοι ήταν τόσο χαρούμενοι εκείνη τη στιγμή και τραγουδούσαν τόσο όμορφα!»

%kalantaitalia%

«Και πώς κατέληξες από την Ιταλία στην Ελλάδα;» ρώτησαν τα ξύλινα

λευκοντυμένα αγγελάκια. «Μην βιάζεστε και θα σας τα πω όλα», απάντησε το αστέρι. «Πολλά Χριστούγεννα ήμουν κρεμασμένος σε εκείνη την πόρτα. Όμως μια Πρωτοχρονιά, ένας μεγάλος καβγάς έγινε στο σπίτι. Μάλωνε ο πατέρας με τον μεγάλο του γιο, ο οποίος είχε μόλις παντρευτεί και ήθελε να εγκατασταθεί μαζί με τη γυναίκα του στην Κέρκυρα. Οι φωνές μετά από λίγο έγιναν κλάματα. Ο κυρ Στέλιος δεν ήθελε να αφήσει τον γιο του να φύγει. Ποιος ήξερε πότε θα τον

πέρασε πολύς καιρός και εγώ μαζί με πολλά με σε ένα καράβι. Μετά από

μέρες που ήμασταν στριμωγμένοι και

ζαλισμένοι από το κούνημα του καραβιού, φτάσαμε στο νησί της Κέρκυρας. Εκεί από στολίδι της πόρτας έγινα για πρώτη φορά στολίδι του δέντρου. Ο Μανώλης, έτσι τον λέγανε τον μεγάλο γιο, με έβαζε πάντα τελευταίο στην κορυφή του δέντρου. Από εκεί έβλεπα όλο το σπίτι. Κάθε Χριστούγεννα θυμάμαι τις ευωδιές από τους κουραμπιέδες που κατέκλυζαν όλο το σαλόνι και τα θεσπέσια φαγητά στο γιορτινό τραπέζι. Μετά από λίγα χρόνια ο Μανώλης έκανε ένα κοριτσάκι, την Ελενίτσα. Τι καλό κορίτσι η Ελενίτσα! Πάντα άκουγε τους γονείς της, ήταν πολύ φρόνιμο παιδί! Και βοηθούσε και τη μαμά της να στρώσει το τραπέζι! Όμως και πάλι η αγαπημένη μου στιγμή από την Κέρκυρα ήταν κάποια βράδια που μαζεύονταν φίλοι στο σπίτι και τραγουδούσαν τα κάλαντα! Όταν τραγουδούσαν τα πρόσωπά τους ήταν τόσο ήρεμα!»

%kalantakerkyra%

«Ναι, αλλά ακόμα δεν μας είπες - πώς κατέληξες εδώ στην Ήπειρο, στην Ηγουμενίτσα;», ρώτησε η χρυσή γιρλάντα. «Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω ακριβώς. Ήμουν πολλά χρόνια στην Κέρκυρα. Αλλά κάποια στιγμή θυμάμαι ότι και πάλι με πακετάρισαν, και πάλι μπήκα σε κάποιο καράβι και κάπως κατέληξα εδώ. Ήμουν στη σοφίτα πολλά χρόνια. Πέρασαν πολλά Χριστούγεννα που κανείς δεν με στόλισε. Όμως φέτος στάθηκα τυχερό. Με βρήκε το αγοράκι του σπιτιού! Με έδωσε στον πατέρα του και αυτός με στόλισε. Όμως αναρωτιέμαι τι να απέγινε η Ελενίτσα και ο μικρός της ο Μανώλης. Αυτός είναι και ο λόγος που μελαγχολώ.»

Σε λίγο θα ξημέρωνε. Τα στολίδια προβληματισμένα με την

ιστορία του αστεριού πήραν τις θέσεις τους. Το αλογάκι κάτι πήγε να πει στο αστέρι αλλά άκουσε βήματα, τρόμαξε κι έτσι έμεινε ακίνητο. Χτύπησε το κουδούνι. Η μαμά πήγε να ανοίξει. «Χρόνια πολλά Ελένη!», ακούστηκε μια γνώριμη φωνή. Ήταν ο μπαμπάς της, ο Μανώλης! Το αστέρι μας συγκινήθηκε. Ωστε η Ελενίτσα μεγάλωσε κι έγινε και μητέρα! Πόσα Χριστούγεννα είχαν περάσει! Και τώρα να που μπαμπάς και κόρη ήταν και πάλι μαζί!

Κάθισαν όλοι στο σαλόνι να τα πούνε. Δεν πέρασε πολύ ώρα και το κουδούνι ξαναχτύπησε. «Μπαμπά, σου έχω μια έκπληξη!», είπε η μαμά Ελένη. Η πόρτα άνοιξε και ένας παππούλης φάνηκε στην πόρτα. Φορούσε μεγάλα κοκάλινα γυαλιά και κρατούσε μπαστούνι. «Μπαμπά!», φώναξε ο Μανώλης. Γιος και πατέρας αγκαλιάστηκαν σφιχτά! Η Ελένη δάκρυσε. Ο παππούς είχε έρθει από την Ιταλία στην Ηγουμενίτσα για να δει το γιο του, την εγγονή του και τα δισέγγονά του. Το αστέρι δεν μπορούσε να το πιστέψει: ο παππούλης ήταν ο κυρ Στέλιος! Χαρούμενοι όλοι κατευθύνθηκαν προς το καθιστικό. Όμως πριν προλάβουν να καθίσουν χτύπησε για τρίτη φορά το κουδούνι. Είχαν έρθει τα παιδιά της γειτονιάς. Άρχισαν να τραγουδάνε τα παραδοσιακά κάλαντα της Ηπείρου.

%kalantaHpeirou%

Ασυναίσθητα παππούς, γιος και εγγονή κοίταξαν το αστέρι στο δέντρο και χαμογέλασαν. Και πράγματι, μια πρωτόγνωρη λάμψη έβγαινε από εκείνο το αστέρι, μια λάμψη χριστουγεννιάτικη, μια λάμψη που κατάφερε να μείνει το ίδιο δυνατή για τρεις ολόκληρες γενιές...

Αλ. Σαββόπουλος

